

‘En toen was het vrede. Fantastisch natuurlijk, maar ik moest gewoon weer naar school’

Jan Terlouw (78)

Schrijver/oud-politicus. Zijn jeugdroman ‘Briefgeheim’ werd onlangs verfilmd

Tijd van leven

Hoe was uw tijd als kind?

‘Mijn leven is beslist heel erg bepaald doordat het oorlog was toen ik kind was. Die enorme schok in 1945, toen we hoorden van de moord op de Joden, heeft grote invloed gehad op mijn denkwijze. Toen na de oorlog bleek dat mensen die ik goed kende gewoon waren afgemaakt, raakte me dat diep in m’n ziel. Het heeft mijn kijk op de mensheid bepaald.’

In wat voor tijd leven we?

‘Het wonderbaarlijke is dat hoe rijker we worden, hoe meer we het over geld hebben. In de zeventiger jaren, toen ik in de politiek zat, ging het over de Drie van Breda, over de apartheid in Zuid-Afrika, over de neutronenbom – onderwerpen waar de mensen de straat voor opgingen. Het hedonisme wint alsmaar veld, daar wordt de tijd echt door gekenmerkt. We hebben nu een kabinet dat moet bezuinigen, want de economie gaat voor. Nou vind ik als oud-minister van Economische Zaken de economie ook belangrijk, maar dat je dan zo’n kaalslag in het vooruitzicht stelt op bijvoorbeeld de podiumkunsten, vind ik niet te geloven. VVD en CDA zijn toch ook partijen die moeten beseffen dat de door hun geconstateerde morele vervlakking nou niet bepaald wordt bestreden door zoiets te doen.’

Wat waren uw mindere jaren?

‘De jaren van mijn dertiende tot mijn zeventiende, net na de oorlog. Dat laatste oorlogsjaar was een vreselijk jaar, maar ik was ook heel vrij. Ik zat in de tweede klas van het Lyceum in Zwolle, en de school was niet bereikbaar dus ik kon mijn gang gaan. Ik kwam soms niet thuis slapen en zo werd ik versneld volwassen. En toen was het vrede – dat was natuurlijk fantastisch – maar ik moest weer gewoon naar school en huiswerk maken en om 21.00 uur thuis zijn. Ik moest weer een aantal jaren kind zijn en dat ging eigenlijk niet goed meer. Op mijn zeventiende ging ik in Utrecht studeren en veranderde dat weer heel grondig: ik was weer vrij en onafhankelijk.’

Voor wie heeft u te weinig tijd?

‘Voor vrienden. Ik heb elf jaar in het buitenland gewoond en veel in Den Haag gezeten. Je maakt natuurlijk vrienden: je werkt met collega’s en daar zitten er bij waar je een tijdje heel bevriend mee bent. Dan ging ik weer wat anders doen en kon ik die vriendschappen niet aanhouden. We hebben een grote familie en dan is er te weinig tijd om al die vrienden, al is het maar een keer per jaar, te zien. Dat is erg jammer, het zijn heel waardevolle mensen en toch gaat het niet.’ ■

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis